

Arrest

nr. 132 645 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VAN EYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van het dorp Burq al Rachid in al Bahera in Egypte. U zou in Egypte het beroep van visser hebben uitgeoefend. U verklaarde in uw land van herkomst geen politieke activiteiten te hebben ontplooid. Vanwege de slechte economische situatie in Egypte zou u in 2006 naar Libië zijn vertrokken om er werk te zoeken. Omdat u na enkele maanden verblijf in Libië geen werk zou hebben gevonden, zou u beslist hebben uw kansen in Europa te wagen. U zou in 2006 clandestien per boot naar Italië te zijn gereisd maar na aanhouding door de Italiaanse grensautoriteiten naar Egypte zijn teruggedreven. U zou datzelfde jaar nog opnieuw via Libië illegaal Italië zijn in gereisd. U zou er voor smokkelaars hebben gewerkt door met een vissersboot mensen naar Sicilië en Italië te smokkelen. U zou hiervoor door de autoriteiten in Sicilië zijn

aangehouden en veroordeeld tot twee jaar voorwaardelijke gevangenisstraf. Na detentie van ongeveer 36 dagen zou u zijn vrijgelaten. U zou na uw vrijlating nog ongeveer vijf maanden clandestien in Italië hebben verbleven. Vervolgens zou u omstreeks april of mei 2007 op illegale wijze per trein naar België zijn gereisd. U vroeg in België geen asiel aan en verbleef er clandestien. In 2009 diende u naar aanleiding van de regularisatiecampagne een aanvraag tot regularisatie in welke niet werd weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde nog tot begin april 2013 clandestien in België te hebben verbleven. U zou beslist hebben naar Egypte terug te keren na uw vaststelling dat de economische situatie er is verbeterd sinds de aanstelling van Mohamed Mursi van de Moslimbroederschap als president.

U zou begin april 2013 in het bezit van uw Egyptisch paspoort per vliegtuig legaal naar Egypte zijn gereisd. U zou naar uw ouderlijke woning in Burq Rachid zijn teruggekeerd. U zou er opnieuw aan de slag zijn gegaan als visser en af en toe hebben bijgeklust in de bouwsector. Daarnaast zou u in het nabijgelegen dorp Rachid als vrijwilliger hulp hebben geboden voor de verkoop van goederen op de wekelijkse vrijdagmarkt. Op deze markt zouden goederen die gesubsidieerd worden door de Moslimbroederschap tegen een lage prijs worden aangeboden aan armen en behoeftigen. Tevens zou u geholpen hebben bij het laden en lossen van gasflessen van de lokale overheid voor verkoop op de markt. Voor de aanstelling van president Mohamed Mursi zou J.(...) a.(...) A.(...), een rijke handelaar met sterke connecties met de toenmalige regerende NDP (Nationaal Democratische Partij) van Moubarak, zich de handel in de gasflessen onrechtmatig hebben toegeëigend. Hij zou de gasflessen sterk boven de marktprijs hebben doorverkocht op de markt en zich zo verder hebben verrijkt. Nadat de Moslimbroederschap aan de macht zouden zijn gekomen in Egypte zouden ze komaf hebben gemaakt van deze corrupte handel en opnieuw eigenhandig de gasflessen tegen de normale marktprijs aan dorpelingen hebben verkocht. J.(...) a.(...) A.(...) zou hiermee niet blij zijn geweest en zijn invloed en macht hebben aangewend om de moslimbroeders in uw dorp te breken. Op 16 augustus 2013 zou u met familie en kennissen van het dorp Rachid in twee minibussen naar de regio Motobiz zijn gereden om er deel te nemen aan een rouwstoet van twee dorpelingen die gedurende hun demonstraties tijdens een 'sit in' van de Moslimbroederschap op het Rabha al Adawia plein in Cairo door de ordediensten zouden zijn gedood. Er zou geen interventie hebben plaatsgevonden van de ordediensten tijdens deze rouwstoet. Pas bij uw terugweg naar huis zou de minibus van uw compagnons zijn aangehouden aan een controlepost van de politie. Alle inzittenden zouden zijn meegenomen en opgesloten in de gevangenis op beschuldiging van deelname aan de rouwstoet en verstoring van de openbare orde en vrede. Uw minibus zou zijn beschoten nadat u de controlepost zou hebben willen doorrijden zonder te stoppen. U zou met uw compagnons hebben moeten uitstappen en met traangas zijn bekogeld. Vier van uw compagnons zouden zijn aangehouden en meegenomen. U en uw vriend zouden erin zijn geslaagd te vluchten en onder te duiken in een boot van uw oom in Rachid. U zou echter later op 18 augustus 2013 door de politie zijn ingerekend nadat u was 'verklikt' door uw gearresteerde compagnons en onder invloed van J.(...) a.(...) A.(...). U zou zijn opgesloten in de Al Damanur-gevangenis op beschuldiging van onder meer verstoring van de openbare orde, destabilisering van de veiligheid van het land en poging tot brandstichting in het politiekantoor van Rachid. Nadat uw familie bij J.(...) a.(...) A.(...) zou hebben gesmeekt om uw vrijlating zou u, nadat deze laatste een telefoontje zou hebben gepleegd met de politie, op 1 of 2 december 2013 zijn vrijgelaten. De volgende dag zou u door een verwant van J.(...) a.(...) A.(...) zijn benaderd met de vraag hem te ondersteunen bij propagandavoering voor generaal a.(...) S.(...) en voor voormalige NDP-leden die opkomen op lijsten van nieuwe opgerichte politieke partijen. U zou dit geweigerd hebben. Hierna zou u omstreeks 4 à 5 december 2013 van een vrouwelijke bediende van het politiekantoor van Rachid vernomen hebben dat uw naam zou figureren op een lijst van gezochte personen. U zou in verband worden gebracht met de dood van een voetgangster die op 16 augustus 2013 tijdens de beschieting van uw minibus aan een controlepost dodelijk zou zijn geraakt. U zou zijn ondergedoken bij een vriend in Alexandrië gedurende ongeveer twee weken. Vervolgens zou u omstreeks 20 december 2013 illegaal naar Libië zijn gereisd. U verklaarde verder clandestien via Italië en Frankrijk naar België te zijn doorgereisd en vroeg er op 6 januari 2014 asiel aan.

U verklaart thans niet naar Egypte te kunnen terugkeren omdat u daar over politiek zult praten en hierdoor in de problemen zal komen met de Egyptische autoriteiten. Verder zou u op een lijst staan van door de politie gezochte personen omdat u geweigerd zou hebben samen te werken met J.(...) a.(...) A.(...) in propagandavoering voor generaal a.(...) S.(...) en vroegere leden van de NDP.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele Egyptische identiteitskaart, uw originele geboorteakte, de originele overlijdensakte van uw vader die overleden is door ziekte, een kopie van de huwelijksakte van uw ouders en uw originele militaire kaart.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u uw voorgehouden terugkeer naar Egypte sinds uw aankomst in België in 2007 niet kan aantonen met enig begin van bewijs. U verklaarde de met vliegtuigmaatschappij Jet Air, in het bezit van uw Egyptisch paspoort, legaal Egypte te zijn ingereisd maar kan uw vliegticket, bagagestickers noch uw Egyptisch paspoort met inreisstempel voorleggen. Het is weinig geloofwaardig dat u uw Egyptisch paspoort na uw terugkeer in december 2013 naar België zou zijn kwijtgeraakt (CGVS, p. 1-3). Zo kon u geen bewijs van verlies voorleggen van dit nochtans zo belangrijke document. -Daarenboven legde u omtrent het paspoort inconsistente verklaringen af vergeleken met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort in Egypte zou zijn achtergebleven en dat deze u samen met uw identiteitskaart door uw familie zou worden verstuurd (DVZ-verslag, dd. 17 januari 2014, p. 10-11). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u geheel anders dat u dit paspoort bij u had toen u aankwam in België en vervolgens in een café zou zijn kwijtgespeeld. Uw identiteitskaart en andere documenten zou u pas de dag voor uw gehoor via een vriend uit Egypte per post hebben ontvangen (CGVS, p. 2).

Vervolgens legde u weinig eenduidige verklaringen af met betrekking tot uw moment van terugkeer naar Egypte. Zo verklaarde u voor de DVZ eind maart 2013 naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd (DVZ-verslag, p. 4). Voor het CGVS beweerde u aanvankelijk te zijn teruggekeerd op 1 april en even later verklaarde u de eerste week van april 2013 te zijn teruggekeerd (CGVS, p. 2). Temeer gezien het belang van dit moment en de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van uw vermeende terugkeer, is de vaststelling dat u uw verklaringen hierover niet eenduidig zijn, opmerkelijk.

Voor zover er enig geloof kan worden gehecht aan uw terugkeer naar uw land van herkomst dient te worden opgemerkt dat er kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vermeende aansluiting en activisme voor het Moslimbroederschap. U legde hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af vergeleken met uw verklaringen in uw vragenlijst van het CGVS. Zo verklaarde u voor het CGVS geen lid te zijn geweest van het Moslimbroederschap. U zou ook niet echt contacten hebben gehad met leden van deze partij. Zo zou u slechts moslimbroeders hebben geholpen met liefdadigheidswerk voor armen en hulpbehoevenden (CGVS, p. 4, p. 6). In uw vragenlijst van het CGVS daarentegen verklaarde u uitdrukkelijk tussen 15 en 20 dagen voor 22 april 2013 lid te zijn geworden van het Moslimbroederschap. U zou voor de partij pamfletten hebben verdeeld en leden hebben geronseld (vragenlijst CGVS, dd. 17/01/2014, p. 1). Dergelijk flagrante discrepanties over uw betrokkenheid laten weinig ruimte om enig geloof te hechten aan de door u ingeroepen vrees, die u linkt aan deze betrokkenheid.

Vervolgens dient opgemerkt dat u in uw vragenlijst van het CGVS op geen enkel moment gewag maakte van uw bijdrage in de verkoop van gasflessen en uw hulp op de markt en het conflict dat u hierdoor met J.(...) a.(...) A.(...) zou hebben gekregen (vragenlijst CGVS, dd. 17/01/2014). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u dat dit conflict met J.(...) a.(...) A.(...) juist de aanleiding zou hebben gevormd tot uw vlucht uit Egypte (CGVS, p. 4-8). Bijgevolg kan men verwachten dat u een dergelijk belangrijk element in uw vluchtrelaas ook bij het invullen van de vragenlijst had vermeld.

Verder dient opgemerkt dat u met betrekking tot dit conflict weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u op 16 augustus 2013 na een tip van J.(...) a.(...) A.(...) aan het leger bijna te zijn aangehouden aan een controlepost van het leger vanwege deelname aan een rouwstoet van door het leger gedode demonstranten. U zou erin zijn geslaagd te ontkomen en zijn ondergedoken maar enkele verwanten en vrienden van u zouden zijn opgepakt en gedetineerd. Echter, het is weinig geloofwaardig dat u gedurende deze periode van repressie van het leger op betogers reeds twee dagen na het incident zomaar met vrienden op café zou zijn getrokken (CGVS, p. 5-6). Vervolgens is het weinig realistisch dat u simpelweg na een telefoontje van J.(...) a.(...) A.(...) zomaar uit de gevangenis zou zijn vrijgelaten dit terwijl u verklaarde dat de Egyptische autoriteiten u op grond van zware beschuldigingen als het destabiliseren van de veiligheid van het land, verstoring van de openbare orde en poging tot brandstichting heeft gearresteerd en gedetineerd (CGVS, p. 6). Uw uitleg als zou J.(...) a.(...) A.(...) uit medelijden met uw familie zijn macht en invloed hebben aangewend bij de politie en in ruil voor uw vrijlating u hebben willen inschakelen voor propagandavoering voor generaal 'a.(...) S.(...)' en de oude garde van de 'NDP' (CGVS, p. 6-7) kan niet overtuigen, eerder integendeel. Immers, van een dergelijke invloedrijke persoon kan aangenomen worden dat hij eerder mede dan tegenstanders zou inschakelen voor propagandacampagnes teneinde zich te verzekeren van hun loyaliteit, motivatie en inzet.

Tevens dient vastgesteld dat u omtrent uw vrijlating uit detentie tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u in uw vragenlijst van het CGVS dat u uit de gevangenis zou zijn vrijgelaten op

voorwaarde dat u uw woonwijk 'Rachid' niet zou verlaten (vragenlijst CGVS, dd. 17/01/2014, p. 2). Voor het CGVS beweerde u geheel anders dat er geen enkele voorwaarde zou zijn gekoppeld aan uw vrijlating (CGVS, p. 8). Ook deze opmerkelijke discrepantie doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt dat u van uw vermeende arrestatie en detentie geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Nochtans verklaarde u bijstand te hebben gehad van een advocaat en dat de politie bij uw aanhouding een proces-verbaal zou hebben opgesteld (CGVS, p. 6-7). Uw uitleg als zou uw advocaat niet aan uw gerechtelijk dossier geraken omdat hijzelf door de Egyptische autoriteiten wordt geïdendeerd vanwege uw verdediging is weinig overtuigend (CGVS, p. 6, p. 9). Immers, anderzijds verklaarde u dan dat er voor uw advocaat wel degelijk mogelijkheden bestaan om aan uw gerechtelijke dossier te geraken en dat hij u die zou bezorgen (CGVS, p. 3). Het is dan ook merkwaardig dat u er wel in slaagde uw familie andere documenten van u te laten overbrengen zoals uw identiteitskaart, geboorteakte en militaire kaart (CGVS, p. 3, p. 9) en geen enkel afschrift van uw gerechtelijk dossier.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven volledig de geloofwaardigheid van uw vermeende lidmaatschap en engagement bij het Moslimbroederschap en hieruit voortvloeiend uw aangehaalde vervolgingsproblemen met de Egyptische autoriteiten. Bovendien kon u hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uzelf verklaarde voor uw vertrek uit Egypte in 2006 nooit in aanvaring te zijn gekomen met de Egyptische autoriteiten en leden van de vroegere NDP van Moubarak (CGVS, p. 2).

Uw aangehaalde vrees als zou u bij terugkeer naar Egypte een risico lopen op vervolging door uw autoriteiten omdat u over politiek zal spreken zoals alle Egyptenaren dat doen, valt bezwaarlijk te kwalificeren als een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, temeer daar deze louter hypothetisch is van aard en niet berust op concrete feiten en gebeurtenissen met betrekking tot uw persoon.

Tot slot dient opgemerkt dat uw verklaring als zou u actueel niet de status van politieke vluchteling wensen maar enkel een voorlopige machtiging tot verblijf in België (CGVS, p. 9) zeer merkwaardig is en doet twifelen aan de oprechtheid van uw asielaanvraag. Hieruit getuigt allermindst een doorleefde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uw voorgelegde identiteitskaart, militaire kaart, geboorteakte, overlijdensakte van uw vader en huwelijksakte van uw ouders bewijzen weliswaar wel uw identiteit en afkomst uit Egypte, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïdendeerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïdendeerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij een fervent aanhanger was van het moslimbroederschap en dat hij nauw betrokken was bij de gang van zaken in zijn regio. Leden van het moslimbroederschap worden door het huidige regime gediscrimineerd, als terroristische organisatie bestempeld en zelfs ter dood veroordeeld. Het initieel niet vermelden dat hij gasflessen verkocht, wijt verzoeker aan het feit dat er op dat moment veel door zijn hoofd ging. Verder stelt verzoeker dat justitie in Egypte niet gelijk staat aan de Belgische justitie. Verzoeker moest overigens niets tekenen toen hij werd aangehouden of vrijgelaten. Het feit dat hij van zijn arrestatie geen begin van bewijs kan voorleggen kan hem evenmin worden verweten. Hem terugsturen zou in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd aangehouden zonder enige vorm van proces of zonder hiervan enig document ter ondertekening te krijgen. Dit toont de eenzijdigheid van justitie in Egypte aan.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat hij Egypte voor het eerst verliet in 2006 en na een aantal omzwervingen in Libië en Italië in België aankwam in 2007. Na een afgewezen regularisatieaanvraag in 2009 zou verzoeker op 1 april 2013 teruggekeerd zijn naar Egypte (stuk 3, gehoorverslag, p. 1). Bij zijn eerste aankomst in België had verzoeker echter geen problemen met de Egyptische autoriteiten (stuk 3, gehoorverslag, p. 1, 2). Bij zijn terugkeer naar Egypte in 2013 zou verzoeker echter wel problemen gekregen hebben, waardoor hij uiteindelijk in december 2013 terugkeerde naar België en asiel aanvroeg (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 5, 6; stuk 12, verklaring, vraag 33). De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aannemelijk tussen april 2013 en december 2013 effectief te zijn teruggekeerd naar Egypte. Zo legt verzoeker inconsistente verklaringen af omtrent zijn vertrekdatum naar Egypte. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers eind maart 2013 teruggekeerd te zijn (stuk 12, verklaring, vraag 10). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker aanvankelijk expliciet op 1 april 2013 teruggekeerd te zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 1). Even later houdt verzoeker het dan weer op de eerste week van april (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Daarnaast slaagt verzoeker er niet in om zijn terugkeer naar Egypte enigszins te staven. Verzoeker verklaart immers met Jet Air en een geldig Egyptisch paspoort te hebben gereisd, maar kan noch dit paspoort, noch zijn vliegtuigticket neerleggen (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn Egyptisch paspoort. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn paspoort achtergebleven was in Egypte en dat dit nog zou worden opgestuurd (stuk 12, verklaring, vragen 26, 31). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat dit paspoort samen met zijn andere documenten in een tas zat die hij kwijtgespeeld is in een Antwerps café (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). De documenten die verzoeker wel kon neerleggen zou hij daags voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen hebben van een vriend die uit Egypte is gekomen (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 3, 9).

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn lidmaatschap bij het moslimbroederschap. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vijftien à 20 dagen voor 22 april 2013 lid werd van het moslimbroederschap, waarvoor hij pamfletten uitdeelde en leden ronselde (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen expliciet dat hij geen lid was van het moslimbroederschap (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker zou ook niet echt in contact gekomen zijn met het moslimbroederschap, maar wel vrienden, kennissen en burens gehad hebben die aangesloten waren en die hij hielp (stuk 3, gehoorverslag, p. 4). Verder zou verzoeker slechts geholpen hebben op een markt waar de moslimbroeders voor een symbolische prijs producten verkopen aan de armen en geholpen hebben met de verkoop van gasflessen (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 4). Van lidmaatschap bij het moslimbroederschap, pamfletten uitdelen en leden ronselen is in verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen sprake. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker dan weer geheel onvermeld dat hij de moslimbroeders hielp bij de verkoop van gasflessen. Nochtans zou dit de reden zijn dat verzoeker een conflict kreeg met J. a. A., die gasflessen aan een hogere prijs verkocht voor het moslimbroederschap de markt overnam, hetgeen aan de oorsprong ligt van verzoekers beweerde problemen en de aanleiding vormde tot zijn terugkeer naar België. Dit zou immers de werkelijke reden zijn dat verzoeker en zijn gezelschap werden opgepakt (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 5, 6, 7). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 12, vragenlijst, vraag 1). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld heeft. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er op dat moment zo veel door zijn hoofd ging waardoor hij dit vergeten vermelden is, stelt de Raad vast dat het geenszins een detail betreft, maar de kern van verzoekers asielrelaas. Iedere asielzoeker staat

bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou vermelden.

Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn vrijlating uit de gevangenis. Zo verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd vrijgelaten uit de gevangenis op voorwaarde dat hij zijn dorp Rashid niet zou verlaten (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat er helemaal geen voorwaarden werden gesteld. Verzoeker moest gewoon aftekenen en mocht vertrekken (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker, hoewel hij verklaart dat er een proces-verbaal werd opgesteld bij zijn arrestatie en dat hij diende af te tekenen bij zijn vrijlating, er geenszins in slaagt zijn arrestatie en vrijlating op enige manier te staven (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 8, 9). In dit opzicht stelde verzoeker overigens aanvankelijk dat zijn advocaat hem documenten zou bezorgen die zijn detentie in de gevangenis aantonen (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Even later stelt verzoeker dan weer plots dat zijn advocaat zelf gevisieerd wordt omdat hij hem en zijn gezelschap verdedigd zou hebben en niet binnengelaten wordt in het politiebureau (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen bewijs kan voorleggen omdat hij niets heeft moeten ondertekenen toen hij werd aangehouden of losgelaten, stelt de Raad vast dat dit tegenstrijdig is aan verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hij expliciet verklaarde een document te hebben ondertekend bij zijn vrijlating (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker verklaart niets te kunnen voorleggen en dit bovendien tracht te verklaren doordat hij geen vluchtelingenstatus wil krijgen, maar slechts een voorlopige machtiging tot verblijf in België wenst (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Dit doet ernstig afbreuk aan de ernst van verzoekers asielrelaas.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Veiligheidssituatie" van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de

twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een duur van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Het interreligieus geweld is voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinai, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat hij werd aangehouden zonder enige vorm van proces of zonder hiervan enig document ter ondertekening te krijgen, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven. Het argument dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van zijn land is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet relevant.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF